

Μνήμων

Τομ. 8, 1982

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΜΝΗΜΩΝ

ΤΟΜΟΣ ΟΓΔΩΟΣ

ΣΠ. ΑΣΔΡΑΧΑΣ: Φορολογία και έκρηγματισμός στην οικονομία των βαλκανικών χωρών (15ος-16ος αι.) ● ANT. ΛΙΑΚΟΣ: Οι φιλέλεθροι στην επανάσταση του 1862. Ο πολιτικός σύλλογος «Ρήγας Φεραίος» ● ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΒΑΡΔΑ: Πολιτωμένοι στρατιωτικοί στην Ελλάδα στα τέλη του 19ου αιώνα ● ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΒΛΑΣΣΗ: Η συμμετοχή των Έκτακτων στα Όρλωφικά (1770) και η αντίδραση της Βενετίας ● ΑΛΕΚΑ ΜΠΟΥΤΖΟΥΒΗ - ΜΠΑΝΙΑ: Το Καποδιστριακό κόμμα 1832-1833. Από την ήττα στον παραγκωνισμό και την καταδίκη ● Κ. Θ. ΔΗΜΑΡΑΣ: Συγκριτισμός ● ΟΛΓΑ ΓΚΡΑΤΖΙΟΥ: Το μονόφυλλο του Ρήγα του 1797. Παρατηρήσεις στη νεοελληνική εικονογραφία του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου ● Γ. ΜΟΥΡΕΛΟΣ: Η προσωρινή Κυβέρνηση της Θεσσαλονίκης και οι σχέσεις της με τους συμμάχους (Σεπτέμβριος 1916-Ιούνιος 1917) ● Η. FLEISCHER: Νέα στοιχεία για τη σχέση Γερμανικών άρχων κατοχής και Ταγμάτων 'Ασφαλείας ● Ε. ΠΡΕΒΕΛΑΚΗΣ: Το πρόβλημα των γενειοτήτων στην Ιστορία ● Π. ΜΙΧΑΗΛΑΡΗΣ: Η έμπορική εταιρική συνεργασία του βενετικού οίκου Ταρωνίτη - Θεοτόκη και των αδελφών Γ. και Θ. Γεωργιβαλών (1732-1737). ● AP. K. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ: Ένα άγνωστο επεισόδιο και μία ελληνική μαρτυρία για το πέρασμα του Leake από τη Τσαριτσάνη της Θεσσαλίας ● Γ. ΚΟΚΚΙΝΑΣ: Ίσοκράτους λόγος τρεῖς: Φλωρεντία c. 1495 ή Ρώμη c. 1517; Γύρω από μία διόρθωση στον Legrand. ● Θ. ΒΕΡΕΜΗΣ: Η άσημαντη μαρτυρία ● Γ. ΜΠΩΚΟΣ: Συμπληρωματικά στοιχεία σχετικά με την πρόταση του Π. Μαρκίδη-Πούλιου για εγκατάσταση τυπογραφείου στα Έκτακτα ● Τ. Ε. ΣΚΛΑΒΕΝΙΤΗΣ: Βιβλιολογικά Α' ● Χ. ΛΟΥΚΟΣ: Η έννοια της προσόδου κατά την Καποδιστριακή περίοδο. ● ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ 1977

ΑΘΗΝΑ 1980 - 1982

ΕΝΑ ΑΓΝΩΣΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΛΕΑΚΕ ΑΠΟ ΤΗ ΤΣΑΡΙΤΣΑΝΗ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

<http://dx.doi.org/10.12681/mnimon.242>

Copyright © 1982

To cite this article:

ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ, Α. (1982). ΕΝΑ ΑΓΝΩΣΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΛΕΑΚΕ ΑΠΟ ΤΗ ΤΣΑΡΙΤΣΑΝΗ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ. *Μνήμων*, 8, 303-314. doi:<http://dx.doi.org/10.12681/mnimon.242>

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ

ΕΝΑ ΑΓΝΩΣΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ LEAKE ΑΠΟ ΤΗ ΤΣΑΡΙΤΣΑΝΗ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

Μέσα στη διερεύνηση του περιηγητικού φαινομένου στον ελληνικό χώρο, ή μελέτη των αντιδράσεων των πληθυσμών του σ' αυτό, γενικά ή ειδικά, δέν έχει βρει ακόμη τὸ δρόμο μιᾶς καθολικότερης μελέτης. Μιὰ προσπάθεια συγκέντρωσης τῶν ειδικῶν μαρτυριῶν γιὰ τὶς ἀντιδράσεις αὐτές, κατεσπαρμένων μέσα σὲ μιὰ πληθώρα ποικίλων κειμένων,¹ ἢ ἡ ἀνακάλυψη καὶ ἡ παρουσίασή τους μέσα ἀπὸ ἀθησαύριστα κείμενα ἢ ἄλλες ἔγγραφες μαρτυρίες ² ἀποτελεῖ τὴ βασικὴ προϋπόθεση γιὰ μιὰ συνθετικὴ μελέτη πάνω σ' αὐτὴ τὴν πλευρὰ τοῦ περιηγητικοῦ φαινομένου, πὸ ἀναμφισβήτητα ἀποτελεῖ μιὰ βασικὴ πηγὴ γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ ἑλληνισμοῦ στὶς ἐποχὲς τῆς τουρκοκρατίας καὶ βενετοκρατίας. Οἱ μαρτυρίες —ὅποιασδήποτε μορφῆς— τῶν σύγχρονων μὲ τοὺς περιηγητὲς κατοίκων τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου, οἱ μνεῖες ἐγγράφων τῆς τουρκικῆς διοίκησης πὸ τοὺς ἀφοροῦν, καθὼς καὶ ἀναφορὲς στὰ ἴδια τὰ περιηγητικὰ κείμενα, σχετικὰ μὲ τὶς θέσεις καὶ ἀντιδράσεις τῶν πληθυσμῶν, εἶναι οἱ βασικὲς πηγὲς γιὰ τὴ σύνθεση τῆς καθολικῆς μελέτης πὸ ἀναφέραμε. Πρόσθετα, οἱ μαρτυρίες τῶν σύγχρονων εἶναι στοιχεῖα πὸ μποροῦν, μετὰ ἀπὸ προσεκτικὴ ἀξιολόγησή τους, νὰ χρησιμεύσουν στὴ διερεύνηση τῆς προσωπικότητας τῶν περιηγητῶν, πέρα ἀπὸ τὴ μαρτυρία πὸ προσφέρουν τὰ κείμενά τους ἢ τὴ γενικὴ ἢ εἰδικὴ προσφορὰ καὶ θέση τους ἀπέναντι στὸν νεοελληνισμό.

Μιὰ μικρὴ συμβολὴ στὸ θέμα αὐτὸ θέλει νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ παρουσίαση μιᾶς ἀθησαύριστης μαρτυρίας γιὰ τὸ πέρασμα τοῦ ἄγγλου περιηγητῆ Leake ἀπὸ τὴν κωμόπολη τῆς Θεσσαλίας, τὴ Τσαρίτσανη, ἢ ὁποία περιέχεται στὸ περιηγητικὸ τοῦ Ἄγγλου Urquhart πὸ πέρασε ἀπὸ τὴ Τσαρίτσανη τὸ 1830,³ καὶ ἀναφέρεται σὲ ἓνα συμβάν πὸ τοῦ διηγήθηκαν δυὸ Ἕλληνες σχετικὰ μὲ τὸ πέρασμα ἀπ' ἐκεῖ τοῦ συνταγματάρχη Leake.

Ὁ Leake πέρασε ἀπὸ τὴ «Τζαρίτζενα», ὅπως τὴν γράφει ἑλληνικὰ στὸ κείμενό του, στὶς 9 Δεκεμβρίου τοῦ 1806, καὶ ἀναφέρει πὸς ἦταν μιὰ ἑλλη-

1. Ἀφετηρία εἶναι πάντα ἡ συλλογὴ ἐνθυμήσεων τοῦ Σπ. Λάμπρου πὸ δημοσιεύτηκε στὸ περιοδικὸ τοῦ *Νέος Ἑλληνομνημῶν*.

2. Βλ. Α. Κ. Σταυρόπουλος: Οἱ περιηγήσεις στὴ Θεσσαλία τῶν Σουηδῶν J. J. Bjornstahl (1779) καὶ A. F. Sturtzenbecker (1784). Αὐτόγραφα τους σὲ κώδικες μοναστηριῶν καὶ χρονογραφικὰ σημεῖωματα τῆς ἐποχῆς. Προεκτάσεις πάνω σὲ προβλήματα μελέτης τοῦ περιηγητισμοῦ στὸν ἑλληνικὸν ἄνθρωπον, (τυπώνεται :) *Δελτίον Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας τῆς Ἑλλάδος* 25 (1982).

3. D. Urquhart, *The spirit of the East*. In two Volumes. 2nd Edit. London 1839.

Ὁ Ἄγγλος David Urquhart (1805 - 1877) προσωπικότητα μὲ πλούσια μόρ-

νική πόλη με 700 έως 800 σπίτια.⁴ Ο Urquhart έφτασε στη Τσαρίτσανη στα τέλη του Ιουλίου και έκανε εκεί σταθμό στην πορεία του από τη Λάρισα προς τον Όλυμπο, σε έκπληρωση μιᾶς «ίσχυρης επιθυμίας» να συναντήσει και να γνωρίσει τους ἄρματωλούς που ἦσαν σκορπισμένοι στις κορυφές του.⁵

Τὸν συνόδευε ἕνας Ἕλληνας πὸν εἶχε σπουδάσει στὸ σχολεῖο τῆς Τσαρίτσανης ἀλλὰ εἶχε νὰ πάει ἐκεῖ δώδεκα χρόνια, καὶ πὸν τὸν ὀδήγησε νὰ γνωρίσει τὸν παλιό του δάσκαλο.

Πρὶν προχωρήσουμε στὴν περιγραφή τοῦ ἐπεισοδίου τῶν δυὸ Ἑλλήνων μὲ τὸν Leake εἶναι σκόπιμο νὰ παραθέσουμε τὰ ὅσα γράφει γι' αὐτοὺς ὁ Urquhart καθὼς καὶ μερικὲς παρατηρήσεις του γιὰ τὴν τότε κατάσταση τῆς Τσαρίτσανης.

[...] Μπαίνοντας στὴν πόλη, μοῦ φάνηκε ὅτι αὐτὴ εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς ἐρήμωσης πὸν τώρα τελευταῖα εἶχα συνηθίσει νὰ βλέπω. Καὶ ὅμως ἐδῶ αἰσθάνθηκα τὶς δυστυχίες, στὶς ὁποῖες αὐτὴ ἢ χῶρα ἔπασσε θύμα, νὰ μοῦ παρουσιάζονται μὲ ἕνα τόσο ἐντυπωσιακὸ τρόπο [...].⁶

Οἱ δυὸ Ἕλληνες ἦσαν, ὁ παλιὸς δάσκαλος τοῦ συνοδοῦ τοῦ Urquhart καὶ ἕνας δημογέροντας τῆς Τσαρίτσανης. Ἡ περιγραφή πὸν τοὺς γίνεται ἀπὸ τὸν περιηγητὴ μας εἶναι χαρακτηριστικὴ τόσο γι' αὐτοὺς, ὅσο καὶ γιὰ τὴν κατάσταση πὸν ἐπικρατοῦσε τότε στὴν Τσαρίτσανη. Ὁ νεαρὸς συνοδὸς ἀναζήτησε τὸν παλιό του δάσκαλο, καὶ ὁ Urquhart γράφει :

φωση, πὸν πῆρε στὴν Ἀγγλία καὶ στὴν Εὐρώπη, ἔφθασε στὶς ἀρχές τοῦ 1827 στὴν Ἑλλάδα καὶ ἔλαβε μέρος στὸν ἐπαναστατικὸ ἀγῶνα ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ. Τραυματίστηκε στὶς ἐπιχειρήσεις τῆς Χίου, ἐνῶ ὁ ἀδελφός του Charles σκοτώθηκε, τὸ Μάρτιο τοῦ 1828, στὶς ἐπιχειρήσεις τῆς Γραμπούσας. Τὸ Μάρτιο τοῦ 1830, ξεκίνησε γιὰ μιὰ περιήγηση ἐκτὸς τῶν συνόρων πὸν καθόριζε τὸ Πρωτόκολλο τοῦ Λονδίνου, καὶ ἐπισκέφτηκε τὴν Ἡπειρο, τὴ Θεσσαλία, τὴ Μακεδονία. Γνωρίζοντας ἑλληνικά, ἤλθε σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς Ἕλληνες καὶ τοὺς Τούρκους τῶν περιοχῶν αὐτῶν, καὶ τὸ ταξιδιωτικὸ του εἶναι γεμάτο ἀπὸ ἐνδιαφέρουσες παρατηρήσεις καὶ κρίσεις γιὰ τὴν κατάσταση ἐκεῖ. Κατόπιν μπῆκε στὴ διπλωματικὴ ὑπηρεσία, ὅπου σημαντικὸς ὑπῆρξε ὁ ρόλος του σὰν γραμματέας τῆς πρεσβείας τους στὴν Κωνσταντινούπολη. Μετὰ ἀσχολήθηκε μὲ τὴν πολιτικὴ καὶ χρημάτισε βουλευτὴς στὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων. Ἐγράψε, πρὶν καὶ μετὰ τὸ ταξιδιωτικὸ αὐτό, καὶ ἄλλα ἐνδιαφέροντα βιβλία.

Βλ. σχετικὰ Dictionary of National Biography (DNB), τ. 20, σ. 43 - 45.

4. William Martin Leake, Travels in Northern Greece. In four volumes. London 1835, τ. III, σ. 347 (ἀνατύπωση: Amsterdam 1967). Σχετικὰ γιὰ τὸν Leake βλ. The Dictionary of National Biography, τ. 11, σ. 764 - 5 καὶ τὴ μελέτη τοῦ Γ. Π. Σαββίδη, «Ὁ Μιλόρδος - Ποιητὴς καὶ ὁ συνταγματάρχης - Τοπογράφος (George Gordon Lord Byron and William Martin Leake), Περιηγήσεις στὸν Ἑλληνικὸ χῶρο, Ἐπιλεγόμενα Κ. Θ. Δημαρᾶ, Ἀθήνα 1968, σ. 91 - 100. (Σχεδιάγραμμα χρονολογίας Οὐίλιαμ Μάρτιν Ληκ σ. 101 - 111) [=Ἐποχές τχ. 43, Νοέμβριος 1966, σ. 480 - 500].

5. Urquhart, ὁ.π., σ. 381.

6. Urquhart, ὁ.π., σ. 386.

[...] Γρήγορα βρήκαμε τὸ σπίτι του, ἀλλὰ ἡ πόρτα ἔλειπε. Ἐφοῦ τὸν καλέσαμε γιὰ ἀρκετὸ διάστημα, παρουσιάστηκε σὲ ἓνα παράθυρο ἓνα γερασμένο κεφάλι μὲ μιά, λίγο μαύρη, γενειάδα καὶ γυαλιὰ στὴ μύτη. Περάσαμε τὴν πόρτα καὶ σὲ κάποια ἀπόσταση βρήκαμε τὸ δρόμο ποὺ ὀδηγοῦσε ἐκεῖ ποὺ κατοικοῦσε ὁ “λογιότατος” [ἑλληνικὰ στὸ κείμενο] ἀφοῦ μπήκαμε ἀπὸ μιά τρύπα ποὺ ὑπῆρχε στὸ μαντρότοιχο τοῦ κήπου. Βρήκαμε τὸ δάσκαλο νὰ κάθεται πάνω σ’ ἓνα χαλὶ στὴν ἄκρη ἑνὸς μεγάλου χώρου ποὺ ἦταν κάποτε διαιεμένος σὲ πολλὰ δωμάτια. Οἱ διαχωριστικοὶ τοῖχοι ἦσαν πεσμένοι κάτω καὶ τὸ πάτωμα ἦταν κατεστραμμένο ἀρκετά. Τὰ τελευταῖα τρία χρόνια εἶχε χρησιμοποιηθεῖ γιὰ «κονάκι» τῶν Ἀλβανῶν. Ἐτσι ὁ δάσκαλος ἔμπαινε ἐκεῖ ἀπὸ μιά κρυφὴ εἴσοδο, ἀφοῦ εἶχε διαπιστώσει πὼς θὰ ἦταν ἀρκετὰ δαπανηρὸ νὰ ἐπισκευάσει τὴν πόρτα καὶ ἔτσι ζοῦσε μέσα στὰ ἐρείπια χωρὶς καμμιὰ ἐνόχληση. Γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά του καθὼς μοῦ διηγίταν τὴν ἱστορία του, κτυπώντας τὸ δάχτυλο στὸ μέτωπό του, σκόπιμα, δείχνοντας πὼς γνωρίζει κάτι παρόμοιο μὲ τὴν ἀγαπημένη στάση τοῦ Swift.

Μετὰ πῆγα νὰ ἐπισκεφτῶ ἓναν ἀπὸ τοὺς παλιοὺς πλούσιους κατοίκους τῆς περιοχῆς καὶ ὅπως ὁ «διδάσκαλος» μοῦ εἶπε, ἦταν ἄνθρωπος μελετημένος καὶ φιλόσοφος. Μπήκαμε μέσα σὲ μιά μεγάλη αὐλή, ποὺ τὴν περιέβαλαν κτίρια μιᾶς σημαντικῆς ἔκτασης. Περπατήσαμε μέσα ἀπὸ ἀρκετὲς ξεχαρβαλωμένες εἰσόδους καὶ διαδρόμους, ἀλλὰ δὲν βρῖσκαμε ψυχὴ. Τελικὰ μᾶς ἀπάντησε μιά διαπεραστικὴ καὶ ραγισμένη φωνή, κι ἀπὸ τὸν ἦχο ὀδηγηθήκαμε σὲ ἓνα μικρὸ δωμάτιο ὅπου βρήκαμε τὸν φιλόσοφο ποὺ ἀναζητούσαμε, καθισμένο σὲ μιά γωνιὰ πάνω σὲ μιά μπέρτα νὰ γράφει πάνω σ’ ἓνα σκαμνί. Βρέθηκε σὲ μεγάλη ἀμηχανία ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ καὶ ἀπρόσμενη ἐμφάνιση ἑνὸς Εὐρωπαίου, ἀλλὰ ἀμέσως πῆρε τὸν ἀέρα μιᾶς ἀφύσικης ἠρεμίας.

Ἐνοιωθὰ ταυτόχρονα εὐχαριστημένος καὶ λυπημένος παρατηρώντας τὴν ἀντίθεση ποὺ φανέρωνε αὐτὸς ὁ χαρακτήρας σὲ σχέση μὲ τοὺς συνεχεῖς καὶ χωρὶς περιεχόμενο θρήνους καὶ τὶς ἀπαιτήσεις τῶν Ἑλλήνων. Οὔτε μιά φορὰ δὲν ἔκανε νόξη γιὰ τὰ παθήματα τοῦ λαοῦ καὶ τὶς προσωπικὲς του δυστυχίες· καὶ μὲ πολλὴ τέχνη μεταχειρίστηκε ἓνα γείτονα γιὰ νὰ φτιάξει καὶ νὰ μᾶς φέρει καφέ, σὰν νὰ ἦταν ἄνθρωπος στὴν ὑπηρεσία του. Μοῦ εἶπε πὼς ἐγκατέλειπε τὴν αὐλὴ καὶ τὸ σπίτι του σ’ αὐτὴ τὴν ἄθλια κατάσταση ποὺ τὸ εἶδα, γιὰ λόγους ἀπόλυτης σκοπιμότητος, γιατί ἔτσι δὲν θὰ τραβοῦσε τὴν προσοχὴ τῶν Ἀλβανῶν. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ γνώριζα ἓναν ἀστὸ Ἑλληνα, ποὺ δὲν μοῦ ἔκανε μιά παράθεση τῶν δυστυχιῶν του καὶ τῆς φτώχειας του (πραγματικῆς ἢ προσποιητῆς), οὔτε μοῦ ζήτησε στὰ πρῶτα πέντε λεπτὰ «ἂν ὑπάρχει καμμιὰ καλωσύνη, κάποια ἐλεημοσύνη». [στὸ κείμενο ἀναγράφεται ἑλληνικὰ: δὲν εἶναι καμμία καλλοσύνη, κανένα ἔλεος].

«Πᾶνε πολλὰ χρόνια», μοῦ εἶπε, «ἀφότου τὰ παιδιὰ τῶν Ἑλλήνων, σ’ αὐτὰ τὰ μέρη, κοκκίνιζαν σὰν τὰ κοιτοῦσαν τὰ μάτια ἑνὸς ἐλεύθερου ἀνθρώ-

πον. Ἐκεῖνο πού τώρα μάς ἀπομένει εἶναι τὸ κύπελο τῆς φιλοσοφίας πού συμβαίνει νὰ περιέχει μόνο τὰ κατακάθια τῆς. Κοιτάζοντας ἐμένα, τῆ φορεσιά μου, τὴν κατάστασή μου καὶ τὸ ἄντρο μου, θαυμάσια θὰ μορεῖτε νὰ φανταστεῖτε τὸν ἑαυτὸν σας ὅτι ἐπισκέπτεται τὸν Διογένη· ἀλλά, καὶ λυπᾶμαι πού τὸ λέω, ὅλες οἱ ὁμοιότητες τελειώνουν ἐκεῖ». ⁷

Ὁ παλιὸς προύχοντας πού ὁ Urquhart ἀποκαλεῖ «Διογένη», προθυμοποιήθηκε νὰ τὸν συνοδεύσει στὴν κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου ἢ στὸ τέλος τοῦ κόσμου. Ὅταν πῆγε νὰ τὸν συναντήσῃ τὸ πρωὶ μιᾶς κατοπινῆς ἡμέρας, ὁ μικρόσωμος αὐτὸς ἄνθρωπος φάνηκε μπροστά μου μὲ μιὰ τέλεια μεταμόρφωση πού θὰ μοροῦσε νὰ κάνει ποτὲ ἄνθρωπος. Ἦταν ντυμένος γιὰ τὸ ταξίδι μὲ ἕνα κοστοῦμι ἄξιο γιὰ τὸν σχεδιαστὴ τοῦ *Marriage-a-la-mode*. Ἐνα καλοβαλμένο καλπάκι, κίτρινες παντόφλες, τζουμπές καὶ ἀέρας δραγουμάνου, τὸν μεταμόρφωναν σὲ κάτι μεταξὺ Τάρταρου καὶ σκιάχτρου. ⁸

Στὴ συνέχεια ὁ Urquhart δίνει μιὰ λεπτομερῆ περιγραφή τῆς παράξενης φορεσιάς τοῦ φιλόσοφου προύχοντα, καὶ καταγράφει τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ «Διογένη» στὴ διάρκεια τῆς πορείας τους, πού ἀξίζουν νὰ παρατεθοῦν, γιὰτὶ ὀλοκληρώνουν τὴν παρουσίαση ἐνὸς ἀπὸ τοὺς ἥρωες τοῦ ἐπεισοδίου πού μάς ἐνδιαφέρει. Γράφει ὁ Urquhart :

[...] ὁ γηραλέος κύριος ἐνοιωθε ἕναν ἀσυγκράτητο ἐνθουσιασμό πού θὰ ἐπισκεπτόταν πάλι τὸν Ὀλυμπο, ἕναν ἐνθουσιασμό σκολειαρόπαιδου καὶ μὲ τὸ πάθος ἐνὸς Ἰουλιανοῦ ἥρωα ⁹ (συνέβαινε αὐτὸ τὸν Ἰούλιο τοῦ 1830). Ἀπάγγελε Ὁμηρο καὶ τραγουδοῦσε ἐπαναστατικὰ ἑλληνικὰ τραγούδια. Παρὰ τὴν κωμικὴ του ἐμφάνιση τοῦ φερόντουσαν παντοῦ μὲ ἕναν ὑπέροστο σεβασμό. Καὶ οἱ βρισιὲς ἀκόμη, πού συνέχεια ἐξαπέλυε γιὰ τοὺς Ἕλληνες, μὲ ἐπίθετα ὅπως «λιπόψυχε», «ἄμναλε», «χοντροκέφαλε», «μπάσταρδοι τῶν προγόνων σας καὶ ἀνάξιοι τῆς πατρίδας καὶ τοῦ ὀνόματός σας», πού τὸν ἠδόνιζαν καὶ τὸν γοήτευαν, γίνονταν πάντοτε δεκτὲς μὲ σιωπή. Στὴν ἀρχὴ ἔμεινα ἐκπληκτος. Ἀλλὰ τότε ἀναάλυσα ὅτι στέκεσαι καλύτερα μὲ ἕνα πλῆθος πού τὸ βρίζεις, γιὰτὶ αὐτὸ σημαίνει πὼς σέβεται τὴ χώρα του. Μιὰ ἐλαφρῶν ἀπόκλιση ἀπὸ τὶς συνήθειες καὶ τὴν «ἐτικέτα» τοῦ τόπου, μοροεῖ νὰ ζημιώσει ἕνα ξένο περισσότερο, ἀπὸ ὅσο μιὰ ἔκφραση ὀποιασδήποτε ἀντίληψης, ὀσοδήποτε προσβλητικὴ κι ἂν εἶναι· τὸ ἴδιο μοροεῖ νὰ συμβεῖ καὶ σὲ παράβαση τοῦ καθήκοντος ὀσοδήποτε ἱερὸ κι ἂν εἶναι. Αὐτὸ πού ἀνέφερα, εἶναι μιὰ ἀπλὴ καὶ εὐκόλη ὑπόθεση, ἀλλὰ ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἀποτελεῖ τὸ μεγαλύτερο μυστικὸ στὴ φύση. ¹⁰

7. Urquhart, ὀ.π., σ. 387 - 389.

8. Urquhart, ὀ.π., σ. 393.

9. Ἐννοεῖ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση (14 Ἰουλίου τοῦ 1789).

10. Urquhart, ὀ.π., σ. 395.

Στὴ συνέχεια ὁ Urquhart περιγράφει τὸ ἐπεισόδιο τῶν δυὸ αὐτῶν Τσαριτσαναίων μὲ τὸν Leake, ὅταν πέρασε ἀπ' ἐκεῖ τὸ 1806.

[...] Τὸ ἄλλο συμβῆν ἦταν ἡ ἀνάκριση πρὸς μοῦ ἐγινε ἀπὸ τὸν δάσκαλο καὶ τὸν συνταξιδιώτη μου (τὸν ὁποῖον θὰ ἀποκαλῶ Διογένη) γιὰ τὸν συνταγματάρχη Leake. Πῶς τὸν ὑπολόγιζαν στὴν Ἀγγλία; Ποιὰ ἦταν ἡ γνώμη μου γι' αὐτόν;

Τοὺς ἀπάντησα πῶς ὁ συνταγματάρχης Leake ἦταν ὄχι μόνο πολὺ γνωστός, ἀλλὰ καὶ ἡ κύρια ἀθθεντία, γιὰ μᾶς, ἀν ὄχι ἡ μοναδική σχετικὰ μὲ τὴ χώρα τους καὶ πῶς στὴν Ἀγγλία, ἡ μόνη μελέτη πάνω στὴν ἑλληνική ἐπανάσταση, ἡ ὁποία θὰ ἐπιζοῦσε τῆς ἐποχῆς μας, ἦταν μιὰ δική του.¹¹

Παραδόθηκε σὲ ἓνα ἰσχυρὸ συναίσθημα ὑπερηφάνειας ἀκούγοντας τὸ ὄνομα τοῦ συμπατριώτη μου καὶ μιὰ τέτοια λεπτομερειακὴ ἀνάκριση γι' αὐτόν σὲ ἓνα τόσο ἀπομονωμένο χωριουδάκι. Γρήγορα ὁμως ἀνακάλυψα πῶς οἱ καινούριοι φίλοι μου καὶ ἐγὼ διαφέραμε στὶς ἀπόψεις μας. Ἐτσι τοὺς ρώτησα πῶς, πότε καὶ ποῦ εἶχαν γνωρίσει τὸν συνταγματάρχη Leake, ὁπότε τὰ ἀκόλουθα συμβῆντα ἦλθαν στὴν ἐπιφάνεια.

Κάποιο χρόνο πρὸς ἔχω ξεχάσει, ὁ συνταγματάρχης Leake ἔφθασε στὴ Τσαρίτσανη ἔχοντας μαζί του ἓναν καβάση καὶ ἓνα μπουγιουρντι τοῦ Ἀλῆ πασᾶ. Ὁ φίλος μου ὁ «Διογένης» ἦταν τότε κοτζάμπασης ἢ δημογέροντας· καὶ καθὼς ἔφτασε στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς ἀφήγησής του σταμάτησε, τέντωσε πρὸς τὰ πάνω τὸ ψηλὸ λαιμὸ του, κούνησε τὸ κεφάλι του, μὲ κύτταξε κατὰματα καὶ μοῦ εἶπε: «Ποιὸς ἦταν ὁ Ἀλῆ πασᾶς γιὰ μένα; Τί ἐξουσία εἶχε ἓνας τάρταρος καβάσης μέσα στὴν ἱερὴ χώρα τοῦ Ὀλυμπού;» Κατόπιν μοῦ ἐξέθεσε τὴν πολλὴν χαρὰ πρὸς ἣν εἶχε νοιώσει, νὰ καλωσορίσει καὶ νὰ δεχτεῖ μὲ ἀγάπη ἓναν Ἀγγλο καὶ ἓναν λόγιο. Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ συνταγματάρχης Leake, συσχέτισε ὅλη τὴν καλωσύνη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τους μὲ τίς διαταγὰς τοῦ πασᾶ καὶ ἀρκέστηκε νὰ τοὺς κάνει μερικὲς ἐρωτήσεις, χωρὶς ὁμως καὶ νὰ ρωτήσει καὶ γιὰ τὴν ὑγεία κανενὸς ἀπ' αὐτούς.¹²

11. Πρόκειται γιὰ τὸ βιβλίο "An historical outline of the Greek revolution, with a few remarks on the present state of affairs in that country, by William Martin Leake. London 1825. Δεύτερη ἔκδοσή του τὸ 1826.

12. Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Urquhart παραθέτει μιὰ ἐνδιαφέρουσα ὑποσημείωση στὸ κείμενό του (ὁ.π. σ. 398), πρὸς εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

«Μὲ ἀφορμὴ τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ μοῦ ἦταν δύσκολο νὰ καταλάβω τὴν ἀξία τῶν ὀδηγιῶν τοῦ Τσάρου τῆς Ρωσίας, πρὸς ἣν εἶχε δώσει στὸν πρῶτο πρεσβευτὴ πρὸς εἶναι στὸν Σουλταὶν τὸν Μεγάλον: "μὴν ρωτᾶς γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ Σουλτάνου μέχρις ὅτου σὲ ρωτήσουν γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ Τσάρου". Ὁλη ἡ ἀνατολικὴ διπλωματία καὶ ἱστορία εἶναι γεμάτη ἀπὸ τέτοιου εἶδους ἐπεισόδια. Δὲν ἔχω παρὰ νὰ ἀναφερθῶ στὶς πρόσφατες καὶ ἐνδιαφέρουσες λεπτομέρειες τῶν ταξιδιῶν τοῦ Burnes. [Πρόκειται γιὰ τὸ ταξιδιωτικὸ τοῦ ἄγγλου ὑπολοχαγοῦ Alex Burnes, Travels to Bokhara and narrative of a voyage up the Indus, London, 1834, 3 τ.]. Καὶ εἶναι γελοῖο πρὸς οἱ ἄνθρωποι δὲν προσαρμό-

Ὁ Διογένης, τότε, ἐξοργίστηκε πολύ· σπηρούνησε τὸ ἄλογό του καὶ τράβηξε γιὰ τὴν κοιλάδα τῶν Τεμπῶν, ὅπου ὁ Leake εἶχε προηγουμένα κατευθυνθεῖ, (πιθανώτατα πάνω στὸ ἴδιο ἄλογο, τὴν Rozinante¹³ μὲ τὸ ὁποῖο τώρα θὰ μὲ συνόδευε), καθὼς τὸ συμβὰν ἔγινε ὄχι πάνω ἀπὸ 15 χρόνια πρὶν¹⁴ καὶ κρέμασε στὴν κοιλάδα τῶν Μουσῶν τὴν ἀκόλουθη ἀποστροφὴ ἀγανάκτησης, ἀπευθυνόμενὴ ἀπὸ τὴν προκληθεῖσα Ἑλλάδα, πρὸς τὸν ὑπερβόρειο, καὶ παγερὸ ἀπρόσκλητο ἐπισκέπτη.¹⁵

Στὴ συνέχεια ὁ Urquhart παραθέτει ἑλληνικὰ τὸ κείμενο, ὅπως τοῦ τὸ ἔδωσε γραμμένο, κατὰ τὰ φαινόμενα, ὁ «Διογένης» ἢ ὁ δάσκαλος. Εἶναι γραμμένο σὲ ἀρχαιοπρεπῆ γλώσσα, καὶ ὁ Urquhart δὲν τὸ μεταφράζει γιὰ τοὺς ἀναγνώστες του:¹⁶

Εἰς τὸν περιηγητὴν Ἰωάννης Λήκ, ἐπιγραφή εἰς τὰ Τεμπῆ ἀπο τινὰς τραικοὺς τῆς Τσαρίτσανης, δυσσεβητικῶτα ἀπο τὴν ὑπερφανείαν του.

Ἡ Ἑλλὰς Ἡρωικεῖο.

Καὶ πρὶν μὲν Ἀνάχαρσης ἐπήλθεν ἱερόν εἰς οὐδας

Ἔρχονται καὶ νῦν ἀνδρες ὑπερβόρειοι

Ἄλλ' ὁ μὲν ἱστώρειν τοιδὲ χεραίνουσι πρεβοντες.

Ζῆδον* Λήκ Δόνδρης ἀνὴρ, φῶρ ἐμέ, σὸν τὸ δ' ἴπος.

ζονται σ' αὐτὰ τὰ προβλήματα. Δίνοντας ἓνα γυμνὸ μέρος τοῦ σώματός μας, εἶναι γιὰ τοὺς ἀνατολίτες ἓνας γελοῖος τρόπος χαιρετισμοῦ. Καὶ ἀκόμη, βγάζοντας τὸ καπέλο ὅταν μπαίνει σ' ἓνα δωμάτιο στὴν Εὐρώπη εἶναι σχεδόν, στὴν οὐσία, σὰν νὰ ρωτᾶς γιὰ τὴν ὑγεία καὶ νὰ χαιρετᾶς στὴν Ἀνατολή. Στὴν πραγματικότητα, ἀκόμη καὶ μεταξύ μας, ἓνα σύντομο "How do you do" ἀνταλλάσσεται, παρ' ὅλο ὅτι δὲν παίρνουμε ἀπάντηση ἀπ' ὅλους τῆς συντροφιάς. Στὴν Ἀνατολὴ ὅμως αὐτὸ γίνεται μὲ σοβαρότητα καὶ ἀπαντοῦν· κι' αὐτὴ ἡ ἐρώτηση [ἐννοεῖ τὴν ἐρώτηση γιὰ τὴν ὑγεία] ἔρχεται μετὰ τὸ χαιρετισμὸ καὶ ὅταν ὅλοι καθήσουν».

13. Rozinante: Τὸ ἄλογο τοῦ Λὸν Κιχώτη.

14. Ὅπως ἀναφέραμε, ὁ Leake εἶχε περάσει ἀπὸ τὴν Τσαρίτσανη τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1806, δηλαδὴ 24 χρόνια πρὶν. Στὴ δευτέρη περιήγησή του στὴ Θεσσαλία, τὸ 1809, ἔμεινε στὸν Τύρναβο στίς 3 καὶ 4 Δεκεμβρίου, χωρὶς ὅμως ἡ πορεία του ἀπ' ἐκεῖ νὰ δείχνει πὼς πέρασε πάλι ἀπὸ τὴν Τσαρίτσανη. Στὸ περιηγητικὸ του ὅμως κάνει μερικές ἐνδιαφέρουσες ἀναφορὲς σ' αὐτήν, (ὁ.π. Τόμ. IV, σ. 297), ὅπου γράφει: «[...] Σ' αὐτὲς τίς δυὸ πολιτεῖες [ἀναφέρεται στὰ Τρίκαλα καὶ τὴ Λάρισα] οἱ φθινοπωρινοὶ πυρετοὶ εἶναι πιὸ διαδεδομένοι ἀπ' ὅτι στὸν Τύρναβο. Στὴν Τσαρίτσανη, οἱ βράχοι πού δεσπόζουν ἐκεῖ, πιστεύεται πὼς εἶναι φθοροποιοὶ γιὰ τὸν ἀέρα καὶ πὼς δημιουργοὺν, χωρὶς ἀμφιβολία, συγκέντρωση θερμότητος, καθὼς εἶναι ἐκτεθειμένοι στοὺς νοτιοδυτικὸς ἀνέμους. Παρόλα αὐτὰ ἡ Τσαρίτσανη εἶναι ἡ πιὸ ἀκμάζουσα πολιτεία τῆς Θεσσαλίας, μετὰ τὰ Ἀμπελάκια [...]».

15. Urquhart, ὁ.π., σ. 397 - 399.

16. Ἡ κακὴ τυπογραφικὴ μεταγραφὴ τοῦ ἐπιγράμματος τὸ φόρτωσε μὲ τόσα λάθη, ὥστε νὰ ἀπαιτοῦνται τολμηρὲς φιλολογικὲς διορθώσεις γιὰ κάποια ἀποκατάσταση.

Καὶ συνεχίζει ὁ Urquhart: *Καταχώρησα αὐτὴ τὴν ἀσυγκράτητα ἐκφραστικὴ ἐκδήλωση, σὺν ἑνᾷ ἀξιοσημείωτο καὶ ἰδιόμορφο παράδειγμα αὐτῆς τῆς εὐαισθησίας, ποὺ ἀκόμη καὶ γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ διατρέχει γιὰ χρόνια τὴν Ἀνατολὴν μπορεῖ νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτὴ· ἔτσι μπορεῖ νὰ μένῃ σὲ παρόμοια ἄγνοια τῶν αἰτίων γιὰ ὅ,τι βλέπει, τῶν πραγμάτων ποὺ βλέπει, τῶν ἀντιδράσεων ποὺ προκαλεῖ ἢ τῶν ἀποτελεσμάτων ποὺ ἦταν ἢ αἰτία τους.*

Αὐτὸ τὸ συμβᾶν νομίζω πὼς θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι ἕνα ἀνεκτίμητο μάθημα, ἂν προερχόταν μόνο ἀπὸ τὴ σφαιρὴ ἐκτίμησή τους γιὰ ἕναν ἄνθρωπο τόσο ἀξιόλογο καὶ μὲ χαρακτηριστὰ τόσο ἀντίθετο ἀπὸ τὴ δική τους τὴν ἀποτίμηση [...]

Καὶ ὁ Urquhart συμπληρώνει τὴν περιγραφή καὶ τὶς κρίσεις του γιὰ τὸ ἐπεισόδιο μὲ μιὰ πληροφορία ποὺ εἶχε σχετικὰ μὲ τὴν αἰτιολόγηση τῆς γενικῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Leake, ποὺ τὴν καταχωρεῖ σὲ ὑποσημείωση:¹⁷

Πληροφορήθηκα κάποτε ἀπὸ ἕναν κύριο, ποὺ εἶχε γίνῃ, περισσότερο ἀπὸ κάθε Εὐρωπαῖο, αὐθεντία στοὺς τρόπους καὶ τὰ ἔθιμα τῆς Ἀνατολῆς, πῶς συνέβαινε ποὺ ὁ Burkhardt¹⁸ μὲ ὅλη τὴ γνώση τῶν πραγμάτων, νὰ ἀντιλαμβανόταν τόσο λίγο τὴ σκέψη τοῦ λαοῦ. Ἡ ἀπάντησή μου ἐρώτημα ἦταν «γιατί σταθερὰ ἔβαζε τὸν ἑαυτό του σὲ μιὰ λαθεμένη καὶ ἀμήχανη θέση· εἶχε μιὰ ἄτυχη τακτικὴ, συνήθιζε νὰ σφουρίζῃ».

¹⁷ Ἡ σύγκριση τῆς συμπεριφορᾶς τῶν περιηγητῶν μὲ τὸν Ἀνάχαρση, ποὺ ἐπιχειρεῖται ἀπὸ τὸν ἐπιγραμματοποιό, φτάνει σὲ δυσάρεστα συμπεράσματα γιὰ τοὺς σύγχρονους ἐπισκέπτες τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου καὶ ιδιαίτερα βέβαια γιὰ τὸν Leake.

¹⁸ Ἡ ἀναφορά στὸν Σκύθη Ἀνάχαρση, γιὰ τὴ σύγκριση μὲ τὸν Leake, πέρα ἀπὸ τὸν συσχετισμὸ τῆς βόρειας προέλευσής τους, θὰ μποροῦσε νὰ συνδυασθεῖ καὶ μὲ τὰ ἐρεθίσματα ποὺ εἶχε, ἴσως, προκαλέσει ἢ σχετικὰ πρόσφατη μετάφραση στὰ ἑλληνικὰ τοῦ βιβλίου τοῦ ἀββᾶ Barthélemy: *Περιήγησις τοῦ Νέου Ἀναχάρσιδος...* παρὰ τοῦ κυρίου Βαρθολομαίου καὶ μεταφρασθεῖσα παρὰ τοῦ Γεωργίου Κωνσταντίνου Σακελλαρίου... Τόμος πρῶτος, Βιέννη 1797 καὶ τόμος τέταρτος μεταφρασθεῖς παρὰ Γεωργίου Κωνσταντίνου Σακελλαρίου καὶ Ρήγα Βελεστινλή, Βιέννη 1797. Στὸν τ. Δ', Κεφ. ΛΕ': Ὀδοιπορία τῆς Θεσσαλίας (σσ. 99 - 162).

Καὶ ἡ Τσαρίτσανη ἦταν τότε τόπος συγκέντρωσης πολλῶν λογίων· ἀλλὰ καὶ δίπλα σ' αὐτήν, στὰ Ἀμπελάκια, ἀσκούσε τὴν ἰατρικὴ του τὸ 1803, ὁ μεταφραστὴς τοῦ Νέου Ἀναχάρση Σακελλαρίου (βλ. *Ὀϊκονόμου*, Ἐπιστολαὶ διαφόρων. Πρόλογος Γ. Ἀντωνιάδη, παρουσίαση Μ. Παπαϊωάννου, Ἀθήνα 1964, σσ. 96 - 97 ἐπιστολὴ τοῦ γατροῦ Κ. Ζαχαρόπουλου ἀπὸ τὴ Λάρισα, στὸν γιατρό Γ. Σακελλαρίου στὰ Ἀμπελάκια, Ἀπρίλιος 1803). Γιὰ τὴ λέξη «Ζιόν» τοῦ ἐπιγράμματος ὁ Urquhart γράφει σὲ ὑποσημείωση: «Αὐτὸ σημαίνει John· ἢ γενικὴ προσωνυμία γιὰ ὅλους τοὺς Ἄγγλους, σὲ ὅλες τὶς ξένες χῶρες». Καί, ὅπως εἶναι γνωστὸ, αὐτὴ ἐπιζεῖ καὶ μέχρι σήμερα στὴν Ἑλλάδα.

17. Urquhart, ὁ.π., σ. 398.

18. Πρόκειται γιὰ τὸν γνωστὸ ἀνατολιστὴ Louis Burckhard (1784 - 1817) βλ. DNB, 7 σ. 292.— J. Brunet, *Manuel du libraire et de amateur de livres*, I. στ. 1401.

Στή μαρτυρία για τὸ πέρασμα ἐνὸς περιηγητῆ, ποὺ παρουσιάσαμε, ἔχουμε παραστατικά τὴν ἀντίθεση μεταξὺ τοῦ ταξιδιώτη καὶ τῶν γηγενῶν ἐνὸς τόπου. Ἡ σύγκρουση αὐτή, ξεχωριστὴ ἐξ αἰτίας τῶν ιδιοτήτων τῶν προσώπων καὶ τῶν δύο πλευρῶν, ποὺ συγκρούονται, καὶ ἀπὸ τὸ διαφορετικὸ ἐπίπεδο στὸ ὁποῖο γίνεται, διαφέρει ἀπὸ τὶς πολλὲς γνωστὲς συγκρούσεις μεταξὺ ταξιδιωτῶν καὶ πληθυσμῶν τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου. Συγκρούσεις ποὺ εἶχαν ἀντικείμενο τὴν καθημερινότητα καὶ τὶς ἀνάγκες τῶν ταξιδιωτῶν γιὰ κατάλυμα, γιὰ τροφὴ κ.ἄ. καὶ ποὺ τὶς διαμόρφωναν πολλὲς φορές οἱ Τοῦρκοι συνοδοὶ τους. Πρόσθετα καὶ γιὰ τὸ οἱ ἀπαιτήσεις γιὰ προσφορὰ διευκολύνσεων στηρίζονταν στὰ δικαιώματα ποὺ τοὺς ἔδιναν φερμάνια ἢ μπουγιουρντιὰ τῶν τοπικῶν τουρκικῶν ἀρχῶν, μὲ τὰ ὁποῖα ἦταν ἐφοδιασμένοι οἱ περιηγητές. Πολλὲς φορές μάλιστα ἔφταναν καὶ μέχρι τὴν κατὰ-χρησὴ τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν.

Ἡ Τσαρίτσανη εἶχε μιὰ ξεχωριστὴ θέση μέσα στὴν πνευματικὴ πορεία τοῦ νεοελληνισμοῦ στὴν τουρκοκρατία, ποὺ εἶναι ἀρκετὰ γνωστὴ.¹⁹ Οἱ δύο ἐκπρόσωποι τῆς, ποὺ σκιαγραφοῦνται ἱκανοποιητικὰ ἀπὸ τὶς περιγραφὰς τοῦ Urquhart, ἔστω καὶ μετὰ ἀπὸ 24 χρόνια ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο, ἔρχονται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν Leake ὄχι μόνο γιὰ λόγους ἐπιφανειακοῦς, ποὺ ἐξαντλοῦνται στὴ σύγκρουση ἐξαιτίας τῆς παράβλεψης τῶν ἐθιμικῶν πλαισίων συμπεριφορᾶς, ἀλλὰ καὶ στὴν οὐσία, ἐξαιτίας τῶν παρορμήσεων, ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν πνευματικὰ ἀναπτυγμένη συνείδηση τοῦ νεοελληνισμοῦ, στὴ μικρὴ πόλη τῆς Θεσσαλίας, ποὺ ξυπνᾷ ὅταν ἡ ἐθιμικὴ τάξη παραβιάζεται ἀπὸ τὸν ξένο ταξιδιώτη.

Ὁ δάσκαλος καὶ ὁ λογιότατος τῆς Τσαρίτσανης, χαρακτηριστικοὶ ἐκπρόσωποι, μαζί μὲ τοὺς γιατροὺς καὶ τοὺς φωτισμένους κληρικούς, τῆς πνευματικῆς ὑπόστασης τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου στὴν τουρκοκρατία, στέκουν πάνω στὴν ἐπιφανειακὴ συμπεριφορὰ τοῦ Leake καὶ δίνουν προεκτάσεις ποὺ ξεφεύγουν ἀπὸ τὴν αὐστηρὰ ἀτομικὴ τους ὑπόσταση. Οἱ ἐπεκτάσεις αὐτὲς ἀκουμποῦν πάνω στὴ συνείδηση ἐκπροσώπων, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἐνὸς συνόλου, μὲ μιὰ ἔκφραση καὶ πράξη τῆς ἐθνικῆς τους εὐαισθησίας. Ἡ δυσἀρέσκειά τους, ἰδιαίτερα τοῦ προύχοντα, γιὰ τὴν ὑπερηφάνεια στὶς κινήσεις καὶ τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ Leake, τοὺς ὀδηγεῖ στὴν ἀνάληψη τῆς εὐθύνης νὰ ἀπαντήσουν στὸ ὄνομα τῆς ἀπρόσωπης Ἑλλάδας: τὰ ἄτομα ὑψώνονται πάνω ἀπὸ τὶς ἀτομικότητές τους καὶ ἀξιῶνται νὰ ἀντιπροσωπεύσουν τὸ σύνολο.

Ὁ Urquhart στέκεται μὲ συμπάθεια στὴν περίπτωση τοῦ «λογιότατου» ἄρχοντα τῆς Τσαρίτσανης, ποὺ τὸν ξεχωρίζει χαρακτηριστικὰ

19. Βλ. Ἀχιλ. Γ. Λαζάρου, Ἡ παιδεία τῆς περιφέρειας Ἑλασσόνας στὰ χρόνια τῆς τουρκοκρατίας, «Ἡώς», Ἀφιέρωμα στὴ Θεσσαλία, ἔτ. 9, ἀρ. 92 - 97, 1966, σ. 289 - 298.

γιὰ τὴ συμπεριφορὰ του, σὲ συσχετισμὸ μὲ ἐκδηλώσεις ἄλλων Ἑλλήνων, ὅσοδήποτε καὶ ἂν ὁ Ἄγγλος εἶναι ὑπερβολικὸς στὶς γενικεύσεις του. Πρόσθετα καὶ μέσα ἀκόμη ἀπὸ τὴν περιγραφή πὺ κάνει τῆς «γκροτέσκινης» ἐμφάνισής του, καὶ τὸν ἔμμεσο χαρακτηρισμὸ του σὰν «Δὸν Κιχώτη», δείχνει τὴ συμπάθειά του σ' αὐτὸν τὸν γέρο φιλόσοφο, μὲ τὶς ὑπερβολικὲς του ἐκδηλώσεις.

Ἐκτὸς τὴν ἄλλη πλευρὰ ἡ θέση πὺ παίρνει γιὰ τὸ ἐπεισόδιο, δίνει οὐσιαστικὰ τὸ δίκιο στοὺς Ἑλληνας πὺ γνώρισε, καὶ συγχρόνως προσπαθεῖ νὰ αἰτιολογήσει τὸ φέροισιμο τοῦ Leake καὶ νὰ ἀφαιρέσει τὴν πρόθεση γιὰ προσβλητικὴ συμπεριφορὰ.

Ἐνας σεβασμὸς καὶ μιὰ ἀγάπη γι' αὐτὸν τὸν παράξενο γέρο ἀναβλύζει μέσα ἀπὸ τὸ κείμενο τοῦ Urquhart, πὺ ἡ ἐμπειρία του ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ καὶ τουρκικὴ πραγματικὴ φαίνεται νὰ εἶναι σημαντικὴ, ἀπὸ τὰ ὅσα ἀναφέρει στὸ πολὺ ἐνδιαφέρον ταξιδιωτικὸ του.

Θὰ σημειώσουμε τὴ διατήρηση στοὺς δύο λόγιους τῆς Τσαρίτσανης, ἔντονης τῆς ἀνάμνησης τῆς συνάντησης μὲ τὸν Leake, πὺ ἔρχεται στὴν ἐπιφάνεια πάλι ἀπὸ τὴν παρουσία ἑνὸς συμπατριώτη του, 24 χρόνια μετὰ. Ρωτοῦν γιὰ τὸν Leake καὶ ἀναζωπυρῶνεται ἡ ἀντίδρασή τους στὴν ἀνάμνησή του, μαζί μὲ τὴν ἀπάντησή πὺ πῆραν ἀπὸ τὸν Urquhart γι' αὐτόν. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ θυμηθοῦν τὴν ἐπιγραφή, καὶ νὰ τὴν δώσουν γραπτὴ στὸν Urquhart, γραμμένη καὶ φυλαγμένη ἀπὸ τότε, τὸ πιθανότερο, ἢ ἀπὸ τὴ μνήμη τους.

Ἡ διάθεσή τους εἶναι νὰ κοινοποιήσουν τὴν ὑπαρξή τους, τὴ στάση τους, μὲ ἕνα γραπτὸ κείμενο ἀπέναντι σὲ ἕνα γνωστὸ καὶ δημόσιο πρόσωπο μιᾶς μεγάλης χώρας πὺ τόσο ἐγκωμιάζε ὁ συζητητὴς τους. Μιὰ ιδιόμορφη καὶ ἀξιόλογη ἔκφραση, πὺ ὁ Urquhart τὴν σημειώνει, ἀλλὰ μένει στὴν ἑρμηνεία μιᾶς ἀπλῆς «εὐαισθησίας» τῶν δυὸ αὐτῶν Ἑλλήνων. Αὐτὸ τοῦ ἀρκεῖ: Πιστεύει στὴν ἀλήθεια τοῦ γεγονότος καὶ τὸ καταχωρεῖ.

Τὸ βιβλίον τοῦ Leake εἶχε ἤδη κυκλοφορήσει 3 χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ δικό του, χωρὶς νὰ ἀναφέρει τίποτε σχετικὰ. Ὁ Urquhart ἀπὸ τὴ μεριά του τοποθετεῖ τὸ ἐπεισόδιο περίπου 15 χρόνια πρὶν, ἐνῶ θὰ ἦταν εὐκόλο νὰ διαπιστώσει ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Leake, πὺς αὐτὸς πέρασε ἀπὸ τὴ Τσαρίτσανη τὸ 1806. Φαίνεται πὺς ὁ Urquhart δὲν εἶχε διαβάσει τὸ βιβλίον τοῦ Leake, πρὶν στείλει τὸ δικό του στὸ τυπογραφεῖο, μιὰ πὺ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀνάμεσα στὶς δύο ἐκδόσεις, βρισκόταν στὴν πρεσβεία τῆς Κωνσταντινούπολης, ἀπασχολημένος σὲ μιὰ ἔντονη διπλωματικὴ δραστηριότητα.²⁰

Ἐκτὸς τὴν ἄλλη μεριά ὅπως ἀναφέραμε, ὁ Leake δὲν φαίνεται νὰ ξαναπέρασε ἀπὸ τὴ Τσαρίτσανη τὸ 1810, ὅταν ἀνάμεσα 1808 καὶ 1810, βρισκό-

20. Βλ. σχετικὰ στὸ DNB, ὁ.π. Ἡ πρώτη ἐκδοσὴ τοῦ βιβλίου τοῦ Urquhart ἐγένετο τὸ 1838.

ταν διαπιστευμένος στην αὐλή τοῦ Ἀλή πασᾶ καὶ ἔκανε τότε περιηγήσεις καὶ στὴ Θεσσαλία.

Γιὰ τὴ συμπλήρωση αὐτῆς τῆς μελέτης κρίθηκε ἀπαραίτητη καὶ μιὰ προσπάθεια γιὰ τὴν ταύτιση τῶν δύο ἀνώνυμων Ἑλλήνων τῆς Τσαρίτσανης στὰ 1830 μὲ τὰ δρῶντα ἐκεῖ πρόσωπα τὸ 1806. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ διαφωτισμὸς στὴ Θεσσαλία βρισκόταν σὲ μιὰ ἔξαρση ἀξιοσημείωτη καὶ ἡ κάθε πολιτεία τῆς παρουσίαζε μιὰ ἱκανοποιητικὴ πνευματικὴ ἀνθηση. Ἡ Τσαρίτσανη, μὲ τὴν παρουσία ἐκεῖ γιατρῶν ²¹ καὶ δασκάλων,—δηλωτικὴ γιὰ τὴν οἰκονομικὴ τῆς ἀνάπτυξη—εἶχε τὴ θέση τῆς στὴ διαφωτιστικὴ προσπάθεια σ' αὐτὸν τὸ χῶρο. Ἡ σχολὴ ποὺ λειτουργοῦσε ἀπὸ χρόνια ἐκεῖ, μὲ σημαντικὴ παράδοση, θὰ πρέπει νὰ θεωρηθεῖ σὰν ἡ βάση αὐτῆς τῆς προσπάθειας. Στὴ σχολὴ αὐτὴ εἶχαν διδάξει ὁ Πέζαρος (1767 - 1772), ὁ κατοπινὸς γιατρός Κ. Ζαχαρόπουλος, ὁ Νοσήμαχος (1785 - 1790), καὶ στὴν ἀκμὴ τῆς οἱ Κ. Κούμας (1798 - 1802), ὁ Γερμανὸς Σπαρμιώτης (1802 - 1805) καὶ ἀπὸ τὸ 1805 ἕως τὸ 1807 ὁ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος, ποὺ ἦταν σχολάρχης τῆς τὴν ἐποχὴ ποὺ πέρασε ἀπ' ἐκεῖ ὁ Leake.²² Στὴ σχολὴ τῆς Τσαρίτσανης δίδαξαν καὶ ἄλλοι δάσκαλοι, πέρα ἀπὸ τοὺς σχολάρχες τῆς, ἀλλὰ δὲν γνωρίζουμε τὰ ὀνόματά τους. Ποιὸς ἀπ' αὐτούς, βρισκόταν τὸ 1806 στὴ Τσαρίτσανη καὶ ἐπιζοῦσε ἐκεῖ τὸ 1830, γιὰ νὰ ταυτιστεῖ μὲ τὸ δάσκαλο τοῦ Urquhart, δὲν εἶναι γνωστὸ ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ποὺ ἔχουμε.

21. Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, ἀναφέρονται ἀρκετοὶ γιατροὶ νὰ ἀσκοῦν τὸ ἐπάγγελμα στὴν Τσαρίτσανη.

Τὸ 1798 βρίσκεται ἐκεῖ ὁ Κωνσταντῖνος Ζαχαρόπουλος, ποὺ βοήθησε στὸ διορισμὸ τοῦ Κούμα στὴ σχολὴ τῆς Τσαρίτσανης. (Βλ. Ι. Οἰκονόμου, Ἐπιστολές... ὁ.π., σ. 47, 48, 51).

Τὸ 1802 ἀναφέρονται ἐκεῖ, «ὁ ἐξοχώτατος ἰατρός κυρ Ζώης ἐκ Ζαγορίου» καὶ ὁ «ἐξοχώτατος κυρ Ἰωάννης ἰατρός, ἀνεψιὸς τοῦ κυρ Ζώη ἰατροῦ», ὅπως ἀναγράφονται στοὺς συνδρομητὲς τοῦ βιβλίου: Σύνοψις τῶν κωνικῶν τομῶν, Γουίδωνος τοῦ Γρανδῆ... ἕξ ἧς μετῆνεκται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν παρὰ Ἰωνᾶ Ἱερομ. Σπαρμιώτου... Βιέννη 1802, σ. XVII.

Ὁ γιατρός Ζώης ἀναφέρεται ὅτι βρίσκεται στὴν Τσαρίτσανη καὶ τὸ 1804, στοὺς συνδρομητὲς τοῦ βιβλίου: Στοιχεῖα τῆς Λογικῆς, Μεταφυσικῆς, καὶ Ἠθικῆς, ὑπὸ Φραγκίσκου Σοαυῖου... Μεταφρ. Γρ. Κωνσταντᾶ... τ. Δ' Βενετία 1804, σ. 369.

Τὸ 1802 καὶ τὸ 1803 ἀναφέρεται ὅτι βρίσκεται γιατρός στὴν Τσαρίτσανη καὶ ὁ Μιχαὴλ Περδικάρης ἢ Μιχαήλος Πρεδικάρης, ὅπως ὁ ἴδιος ὑπογράφει τὶς ἐπιστολές του—(Βλ. Ι. Οἰκονόμου, Ἐπιστολές, ὁ.π. καὶ ἀντίστοιχα, σ. 84, ἀναφορὰ σὲ ἐπιστολὴ τοῦ Κ. Οἰκονόμου πρὸς τὸν Κούμα καὶ σ. 88, ἐπιστολὴ τοῦ Περδικάρη ἀπὸ τὴν Τσαρίτσανη πρὸς τὸν Κούμα στὴ Λάρισα).

22. Βλ. Μ. Κ. Π α ρ α ν ἰ κ α ς, Σχεδιάγραμμα περὶ τῆς ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Ἔθνει καταστάσεως τῶν γραμμάτων ἀπὸ ἀλώσεως Κωνσταντινουπόλεως (1453 μ.Χ.) μέχρι τῶν ἀρχῶν τῆς ἐνεστῶσης (19ῆ) ἑκατονταετηρίδος, Κωνσταντινούπολη 1867, σ. 85.

Τ. Εὐαγγελεῖδης, Ἡ παιδεία ἐπὶ τουρκοκρατίας. Ἑλληνικὰ Σχολεῖα ἀπὸ τῆς ἀλώσεως μέχρι Καποδιστρίου, τ. Α', Ἀθήνα 1936, σ. 220 - 221.

Ἐκ τῆς ἄλλης μεριᾶς, ὅπως παρουσιάζεται ὁ δάσκαλος ἀπὸ τὸν Urquhart δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι ἱερωμένος, γιὰ νὰ συνδεθεῖ μὲ τοὺς κατοπινοῦς τοῦ Κ. Οἰκονόμου δασκάλους, ὅπως ὁ παπᾶς Σωτήριος Στάϊκος μέχρι τὸ 1813 καὶ μετὰ ὁ διάκος Διονύσιος μέχρι τὸ 1821.²³ Ἔτσι καὶ γιὰ τὸ παρόν, ὁ δάσκαλος αὐτὸς παραμένει στὴν ἀνωνυμία του.

Ὅσο γιὰ τὸν προύχοντα «Διογένη» μόνο ὑποθέσεις μποροῦμε νὰ κάνομε γιὰ τὴν ταυτότητά του, μὰ πὺ ἀρκετοὶ προύχοντες τῆς Τσαρίτσανης προσδιορίζονται στὸ 1806, ἀλλὰ ἀγνοοῦμε ποιὸς ἢ ποιοὶ ἐπιζοῦσαν τὸ 1830. Ἐκ τῶν συνδρομητῶν βιβλίων πὺ ἐκδόθηκαν γύρω στὸ 1806 καὶ κατοπινά,²⁴ καὶ ἀναφέρονται νὰ κατοικοῦν στὴ Τσαρίτσανη τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, καθὼς καὶ ἀπὸ τὴ διερεύνηση τῶν προσώπων αὐτῶν καὶ ἄλλων μέσα στὶς «Ἐπιστολὲς διαφόρων» τοῦ Ι. Οἰκονόμου, φτάσαμε ἀπὸ τὴ διασταύρωση τῶν παραπάνω στοιχείων, σὲ μερικὲς διαπιστώσεις, πὺ ὁδηγοῦν ὁμως μόνο σὲ ὑποθέσεις.

Ἄρχων Λογοθέτης τῆς Τσαρίτσανης, τὸ 1806, φέρεται νὰ εἶναι ὁ Ἰωάννης Στατήρης, πὺ ἡ γνώση τοῦ χειρισμοῦ τῆς γλώσσας εἶναι φανερὴ σὲ ἐπιστολὴ του, τὸ 1805, πρὸς τὸν μητροπολίτη Λαρίσης Ραφαὴλ καὶ τὸν ἐπίσκοπο Ἐλασσῶνος Ἰωαννίκιο.²⁵ Ὁ Στατήρης ἐμφανίζεται συνδρομητῆς τὸ 1802,²⁶ ὅπου ἀναφέρεται σὰν «ἐντιμότατος» καὶ τὸ 1804,²⁷ ὅπου ἀναφέρεται σὰν «ἐντιμότατος ἄρχων Λογοθέτης». Ὁ Leake θὰ ἦταν λογικὸ νὰ ἀναζητήσει τὸν ἄρχοντα Λογοθέτη τῆς Τσαρίτσανης, ὅπως συνήθως συνέβαινε μὲ τοὺς περιηγητῆς, μὰ καὶ εἶχε καὶ τὸν μπουγιουρντί τοῦ Ἀλλῆ καὶ τὴ σχετικὴ συνοδεία. Πάντως ὁ Στατήρης δὲν ἀναφέρεται στοὺς συνδρομητῆς βιβλίου τοῦ 1807,²⁸ ὅπου καταγράφονται ἄλλοι Τσαριτσανιώτες.

Ἐκ τῶν ἄλλων προύχοντες τῆς Τσαρίτσανης, συνδρομητῆς τῶν βιβλίων ὁ Χατζη Κυρίτζης Χατζη Στάϊκος, ἀναφέρεται σὰν «εὐγενέστατος» τὸ 1802 καὶ «χρησιμολογιώτατος» τὸ 1807. Ὁ ἴδιος ἀναφέρεται ἐπίσης σὲ ἄρκετῆς ἐπιστολὲς τῆς συλλογῆς τοῦ Ι. Οἰκονόμου καὶ μάλιστα μὴ δική του πρὸς τὸν Μητροπολίτη Λαρίσης Ραφαὴλ, τὸ Νοέμβριο τοῦ 1805, τὸν ἀποκαλύπτει καλὸν χειριστὴ τῆς γλώσσας.²⁹

23. Τ. Εὐαγγελίδης, ὁ.π.

24. Γιὰ τὴν ἐντόπιση βιβλίων πὺ οἱ συνδρομητῆς τοὺς κατοικοῦσαν στὴ Τσαρίτσανη τὴν ἐποχὴ πὺ μᾶς ἐνδιαφέρει, χρησιμοποίησαμε τὴ μελέτη τοῦ Φ. Ἡλιοῦ, *Βιβλία μὲ συνδρομητῆς. Ι. Τὰ χρόνια τοῦ διαφωτισμοῦ, Ὁ Ἐραριστῆς*, 12 (1975) 101 - 179. Εὐχαριστοῦμε τὸν κ. Ἡλιοῦ πὺ μᾶς παραχώρησε γιὰ μελέτη τοὺς φωτοτυπημένους καταλόγους τῶν συνδρομητῶν καὶ τὰ δελτία του μὲ τὴν ἐπεξεργασία τους.

25. Ι. Οἰκονόμου, Ἐπιστολὲς διαφόρων... σσ. 569 - 570.

26. Σύνοψις τῶν κωνικῶν τομῶν... ὁ.π. σ. XVII.

27. Στοιχεῖα τῆς Λογικῆς... ὁ.π. σ. 369.

28. Κ. Κούμας, Σειρᾶς στοιχειῶδους τῶν μαθηματικῶν καὶ φυσικῶν πραγματειῶν... Βιέννη 1807, σ. 269.

29. Ι. Οἰκονόμου, Ἐπιστολὲς... ὁ.π. σ. 578 - 9.

Αυτούς τους δύο προύχοντες της Τσαρίτσανης θεωρήσαμε πιθανότερους στην προσπάθεια ταύτισης με τον «λογιώτατο» «Διογένη» του Urquhart, χωρίς να μπορούμε να σταθοῦμε σὲ ἕναν ἀπ' αὐτούς, μιὰ καὶ δὲν γνωρίζουμε τὴν ἐπιβίωσή τους τὸ 1830.³⁰

Ίσως ἡ ὑπαρξη στοιχείων, πού δὲν εἶναι γνωστὰ σὲ μᾶς, καὶ ἡ ἀνεῦρεσή τους στὸ μέλλον, ὀδηγήσουν στὴν «ἀποκάλυψη» τοῦ ἀνόνομου «Διογένη» καὶ ἤρῳα αὐτοῦ τοῦ ἰδιόμορφου ἐπεισοδίου πού μᾶς ἀπασχόλησε.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Κ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΟΚΡΑΤΟΥΣ ΛΟΓΟΙ ΤΡΕΙΣ : ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ c. 1495 Ἡ ΡΩΜΗ c. 1517; ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΜΙΑ ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΣΤΟΝ LEGRAND

Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ Ἰανὸς Λάσκαρις ἐπιμελήθηκε μιὰ σειρά ἑλληνικῶν κειμένων (Legrand I 13 - 16, 18 - 20, 58) πού τύπωσε στὴ Φλωρεντία ὁ Lorenzo di Alopa¹ ἀπὸ τὸ 1494 ὡς τὸ 1497. Τὰ ἑλληνικὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα τῶν ὀκτώ αὐτῶν βιβλίων, μόνο κεφαλαῖα στὴν ἀρχὴ (1494 - 96), ὕστερα καὶ καλλιγραφικὰ πεζὰ² (1496 - 97), σχεδιάστηκαν ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Λάσκαρι.³ Ἀπ' ὅσα ξέρουμε, τὰ στοιχεῖα αὐτὰ δὲν ξαναχρησιμοποιήθηκαν στὴ Φλωρεντία, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν περίπτωση τεσσάρων μόνο λέξεων στὸ Hymni et Epigrammata τοῦ Ταρχανιώτη (Legrand III 52) πού τυπώθηκε τὸ 1497 ἀπὸ τὴν τυπογραφικὴ ἐταιρεία Compagnia del Drago ἢ Societas Colubris.

Δεκαεπτὰ χρόνια ἀργότερα, τὸ 1514, ὁ Λάσκαρις, ἔχοντας μαζί του τίς μητρες τῶν στοιχείων αὐτῶν, βρισκόταν στὴ Ρώμη ὅπου μὲ τὴν ὑποστήριξη τοῦ Πάπα Λέοντος Ι' ἵδρυσε τὸ Ἑλληνικὸ Γυμνάσιο, γνωστὸ σὰν Gymnasium Medicum.⁴ Γιὰ νὰ καλυφθεῖ μέρος ἀπὸ τίς διδακτικὲς ἀνάγ-

30. Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ προύχοντες, δὲν ἀναφέρονται στοὺς συνδρομητὲς τοῦ βιβλίου τοῦ Μιχαήλου Πεδικάρη, Προδοίσεις εἰς τὸν Ἑρμῆλον ἢ Δημοκριθηράκλειτον, Βιέννη 1817.

1. Ὁ τυπογράφος αὐτός, Βενετὸς τὴν καταγωγὴ, εἶχε ξεκινήσει σὰν ὑπάλληλος στὸ μοναστηριακὸ τυπογραφεῖο τοῦ S. Jacopo di Ripoli τὸ ὁποῖο διαλύθηκε τὸ 1484 ἀφήνοντας στὴ μέση τὴν ἐκτύπωση τῆς μετάφρασης τοῦ Πλάτωνα ἀπὸ τὸν M. Ficino· ὁ Alopa τέλειωσε μόνος του τὸ βιβλίο τὸ 1485· ἀπὸ τότε δὲν ξέρουμε τί ἔκανε μέχρι τὸ 1494 ὅποτε ἄρχισε ἡ συνεργασία του μὲ τὸν Λάσκαρι. Βλ. *British Museum Catalogue of books printed in the XVth century...*, London 1908, τ. VI, σ. XVI, 665.

2. R. Proctor, *The printing of Greek in the fifteenth century*, Oxford 1900, σ. 80 - 83 (Ἀναλυτικὴ περιγραφή).

3. Proctor, ὁ.π., σ. 78.

4. Ὁ Πάπας ἦταν γιὸς τοῦ Λαυρέντιου Μέδικου.